

הבטחות ביציאה מקולנוע דגון, 1971

אני אצמיח את עצמי מעבר לדאגה, אתה תראה
וזה לא יהיה יקר. גם לא כואב. כל מה שצריך
זה שנרצה ואולי גם שנזכר פחות איך זה
היה. אני מסכים אתך, היה נפלא
היה כל ההרדוף הזה ברחובות, כל שיח מסתבך
כמו יבשה. והקריסה, שקראו לה בטעות יסמין
והירח בראש חדש כשהיה קרוב כל כך כאלו
נפל סוף־סוף לאדמה. אבל מתו לנו –
כל המתים שמתו לנו שמספרם גדול כל כך
ממספרם של אלה שנשארו ולא ראינו
איך שאנחנו נעשים רבים עם נציגים
ממשפחות זרות אבל שלנו הולכת ובשקט
מפנה את מקומה. אף פעם לא הייתי מי
שכיל היה לכתב על זה את הקינה. בסוף הכל מתים. ובכל
זאת, אלה מתים. אלה נולדים. באמצע יש רק זמן
רותם בקיץ מחם חולות, קריר בישן בחוף
כלא מאמין שהקיץ הרפה ממנו קצת. ואז הלכנו.
היינו חייבים ללכת לבוא אל הבית עם גלויות
ושקיות של כל מיני. ולא נורא. גם אתה תתגבר. מה
תקרא אל המתים היקרים. אתם היינו רגילים
שנים על גבי שנים. רחוב הראשונים
לא היה רחוב של מצבות. הפרנו את כלם. וזה נגמר.
עכשו גם אתה תלך. יודע את מחיר העגבניות
בכל החגיות בעיר. וכמה עגבניות צריך כבר.
אני יודע. אני אצמיח את עצמי מעבר לדאגה
ואת שמך אזור בין ההרדוף והקריסה. כמו את הים

אני אזור את הנרקיס המזיף הזה
שהוא בכל אפן מהמשפחה של הנרקיס האמתי
שהביאו לנו פעם. מפנים הארץ. בספרים.